

אלומה מחזקת את חיילות צה"ל
בשטח, בחזית ובעורף. **ביחד ננצח!**

"כאחיות שמשרתות בצה"ל השיח הצבאי נוכח בבית, ואנחנו משמשות עוגן זו לזו"

ניצן: הייתי קצינת החינוך של אגף המודיעין. מאותו הבוקר עסקנו בשיקום האמון ובתיקון, בבניית מסוגלות ובעיקר בחיזוק הרוח והתקווה.

האם כל אחת מכן רצתה את תפקידה, ולמה?

ניצן: רציתי תפקיד שיאפשר לי לחזק חוסן ולעבוד עם אוכלוסיות מגוונות. פיקדתי בעבר על פלוגת לימוד עברית לדרוזים ולישראלים יוצאי אתיופיה.

איפה הייתן כ-7 באוקטובר?

דור: שירתי אז כקצינת חינוך באוגדת איו"ש. הוקפצתי כבר בשבת בבוקר, לסייע בגיוס גדודי המילואים באוגדה. בהמשך פעלנו לתת את המענה החינוכי לכוחות בשטח, גם דרך שיחות על משמעות, כלים למפקדים, פעילויות הפוגה כדי לשמור על אורך נשימה, וגם חיזוק לעורף המשפחתי שהפך לחזית.

הזו חלק מהכוח שמגן על עם ישראל ומדינת ישראל.

האם בעקבות המלחמה אתן רואות את התפקידים שלכן באור אחר?

ניצן: באמ"ן עסקנו רבות בחיזוק הרוח ובמשמעות, ביכולת לקום מתוך השבר הגדול של 7 באוקטובר ברמה הלאומית, הצבאית והאישית. פתחנו הכשרות ייחודיות למפקדים לחיזוק הרוח, "הנני". גם הקמנו מערך למפקדים, של מסעות בכל הארץ לעיבוד וטעינה ערכית.

דור: המלחמה חידדה בי את תחושת הזכות, השליחות והאחריות הגדולה להיות בעת

בה. יש לנו הזדמנות להשפיע בצה"ל ולהיות חלק מתהליך של תיקון ושל חיזוק האמון בין הצבא לחברה. זו זכות גדולה.

מי השותפות שלכן לדרך?

דור: האחיות שלי, אלה, ניצן וי. הן שותפות לדרך, חושבות ועוזרות לי להיות מי שאני. השיח הצבאי נוכח בבית, ובמיוחד עם ניצן, כי אנחנו באותו החיל. המון מהשיח היומיומי נעשה במחשבה משותפת. וגם הרב אסי בלנק, מייסד מדרשת נטע, שהוא עבורי מודל לחיי תורה בחיי היומיום ומוקד להתייעצות ומחשבה כשצריך.

ניצן: החבורה מעין־הנצי"ב שמלווה אותי עד היום כבר יותר מעשור, כמובן האחיות שלי, אנחנו משמשות עוגן זו לזו, ואמא שלנו זיוה, שתמיד שם כדי לכוון, לעודד, לאהוב ולתמוך.

זיוה, איך את חווה את השירות שלהן מאז 27.10?

אני מלאה גאווה. אני סומכת עליהן, מאמינה בכוחות שלהן כל אחת בדרכה ובתפקידה, תומכת ומסייעת היכן שצריך, כל אחת לפי מה שהיא צריכה. וכמו כל אמא, אני לעיתים גם מלאה דאגות וחששות, כשצריך.

סא"ל ניצן פאר־פישביין, 32, תושבת תלמי־אלעזר. מפקדת יחידת הגדנ"ע, בוגרת אולפנית טבריה ומדרשת עין־הנצי"ב

רס"ן דור פאר, 29, תושבת מושב באזור ירושלים. מפקדת מגמת בראשית בהר גילה, בוגרת אולפנית טבריה ומדרשת נטע

מימין לשמאל: אלה, האם זיוה, ניצן, דור והאב דובי

ומשתדלת לתת כתף וכיוון כדי שהן ייתנו מקום למנוחה, לדאגה ולשמירה על עצמן, בהיבט הנפשי והגופני כאחד.

מה הכלים שהייתן ממליצות עליהם לחיילות אחרות?

האם זיוה: לשותף, לבקש עזרה, להקדיש זמן לעצמן - למנוחה, לשקט, לעיבוד. ולזכור גם ליהנות כשאפשר, למרות הקושי. למצוא את הדרך לשחרר את הקשיים שעולים, בדרך המתאימה לכל אחת.

ניצן: עורף משפחתי או חברתי הוא חלק חשוב מהיכולת לשרת

ולתרום מעצמנו. זה, והאמון באנשים תחת פיקודי, מרחיבים את הלב ומחזקים בי את תחושת המשמעות בכל פעם מחדש. לזכור להתרגש, לזכור מאין באנו ולאן אנחנו הולכים. ובעיקר - להיות מלאי תקווה ולהבטיח פה עתיד טוב יותר לנו ולדורות הבאים.

אילו הזדמנויות נפתחו בשבילכן בזכות התפקידים?

דור: הזדמנות לעסוק בשורשים שלנו כעם, ברוח שלנו כצבא ובמיוחד שלנו כחברה ישראלית. גם ברמה האישית, אבל בעיקר לגרום לחיילים ולמפקדים לעסוק בכך.

ניצן: כמפקדת יחידת הגדנ"ע, הקמנו את מכינות "הזנק" עם משרד החינוך ומשרד הביטחון. אלו מכינות קצרות שנועדו להכין בני נוער בכיתות י' וי"א לצה"ל. זו הזדמנות מדהימה להרחיב פעילות, לגעת בעוד בני נוער ולחזק את הזיקה ביניהם ובין צה"ל, עם ישראל ומדינת ישראל.

מה מחזק אתכן?

דור: תחושת המשמעות וההבנה שיש לי זכות ואחריות להיות בצה"ל בתקופה היסטורית כזו. **ניצן:** האמונה באנשים תחת פיקודי. הם מרחיבים לי את הלב ומחדשים לי את תחושת השליחות.